

เทศน์เช้า วันที่ ๑๒ มิถุนายน ๒๕๕๑

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ฟังนะ เราชาวพุทธนะ พุทธศาสนาเป็นศาสนาของผู้สิ้นกิเลส องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปฎิญาณตนว่าเป็นพระอรหันต์ ในลัทธิศาสนาอื่นๆ ศาสดาไม่ได้ปฎิญาณตน ถ้าปฎิญาณตนนะ ปฎิญาณคือว่าทำทนาย ทำทนายให้คนคั่นคว่า ทำทนายให้คนพิศุจน์ใจ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเวลาบอกปัญจวัคคีย์ เห็นไหม

“เราไม่เคยเป็นพระอรหันต์เราก็ไม่เคยพูด แต่ปัจจุบันนี้เป็นพระอรหันต์แล้ว ให้เงี้ยหลงฟัง”

คำว่าเงี้ยหลงฟังนี้ให้ได้แย้ง ให้ฟังเหตุฟังผลใจ นี่ศาสนาผู้สิ้นกิเลส ถ้าศาสนาผู้สิ้นกิเลส กิเลสมันบังใจเรานะ กิเลสมันเกิดจากใจ มันอาศัยเราเป็นที่อาศัย มันอาศัยใจเราเป็นที่อยู่ ถ้ามันอาศัยเราเป็นที่อยู่ มันทำให้เราไม่เห็นตามข้อเท็จจริง เราเห็นตามสมมุติใจ เราเห็นมันเวียนไปๆ ตามธรรมชาติ ธรรมชาติเป็นวิทยาศาสตร์ เป็นสสาร เป็นทฤษฎี เป็นสิ่งสมมุติ ความจริงมันเหนือสมมุติ มันเหนือธรรมชาติใจ

ถ้าเป็นธรรมชาติ เห็นไหม ทุกอย่างมันแปรปรวน ทุกอย่างคงที่ไม่ได้ ไม่มีสิ่งใดคงที่เลย แต่ธรรมที่เกิดจากใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านั้นคงที่ คงที่แบบไม่มี ไม่มีแบบมี มีมีคือสถานะ มีคือที่ตั้ง มีคือกวางสวะ คือกพ ไม่มี ไม่มีก็คือสิ่งที่ไม่มีผู้รับผิดชอบ รับชั่วเลยหรือ? มี มีแบบไม่มี ไม่มีแบบมี เห็นไหม สิ่งที่ไม่มีแบบมี มันจะอย่างไรถึงให้เห็นสภาวะแบบนั้นล่ะ? มันก็เกิดจากความทุกข์ความยากของเรานี้แหละ

ความทุกข์ความยากนะ การทำคุณงามความดี ความเพียรชอบต้องหมั่นวิริยะอุตสาหะ ความหมั่นเพียร เขาบอกว่าสิ่งที่เป็นความเพียร เป็นการเป็นงาน เห็นไหม เราว่าสิ่งนี้เป็นความทุกข์ความยาก ความทุกข์ความยากเพื่อจะพ้นจากทุกข์ ไม่ใช่ทุกข์ยากอยู่กับทุกข์นะ เราจะทุกข์ยากอยู่กับทุกข์ เราเห็นแต่ความว่าเป็นทุกข์ เราว่าสิ่งนี้มันเป็นทุกข์เราปฏิเสธมัน แล้วมันจะทุกข์ซ้ำทุกข์ซ้ำ เห็นไหม

ศาสนามันละเอียดอย่างนี้ไง มันละเอียด มันเป็นเรื่องของความรู้สึก มันเป็นเรื่องของนามธรรม มันเป็นเรื่องของหัวใจ ถ้าหัวใจนะ นี่คนที่ไม่มีวุฒิภาวะมันก็เห็นประโยชน์ทางโลกๆ ใจ เห็นเป็นประโยชน์ เป็นอามิส เห็นไหม สิ่งใดได้ใช้ได้สอยได้สัมผัสแล้วว่ามันเป็นความสุข สุขจากอามิส สุขจากทางโลกเขาใครๆ ก็หาได้ ใครๆ ก็เป็นได้ มีโอกาสด้วยกันทุกคน แต่สุขจากความสงบของใจหาได้ยากมาก ถ้ามันจะมีความสุขสงบของใจมันต้องมีสติ เห็นไหม มีสติ มีสัมปชัญญะ แล้วมีคำบริกรรม มีเครื่องมือเข้าไปหาความสุขนั้น

ถ้าเราบอกว่าเราจะไปหาความสุขนั้น เห็นไหม สุขอื่นใดเท่ากับความสุขไม่มี แล้วเราก็ปล่อยให้มันเงียบๆ ไปเป็นความสงบ อย่างนั้นไม่ใช่ อย่างนั้นมันเหมือนกับมันไม่ยอมรับความเป็นจริง มันไม่ยอมรับความเป็นจริงใจ มันปฏิเสธเฉยๆ มันต้องมีสตินะ มันต้องมีการกระทำ เวลาเรามีการกระทำ นั่งเฉยๆ กำหนดลมหายใจเข้าและลมหายใจออกเป็นงานที่ละเอียด

ถ้างานที่ทางโลกเขา งานต้องบริหาร งานจัดการ เห็นไหม เครียดมาก ต้องบริหาร ต้องจัดการ ต้องรับผิดชอบ เพราะคนมีความรับผิดชอบถึงรู้จักคุณค่าของความสุขจากภายใน ถ้าไม่รับผิดชอบ มันไม่รับผิดชอบตัวมันเอง ไม่รับผิดชอบสิ่งใดๆ เลย พอปฏิเสธไป ความปฏิเสธคือการปล่อยวาง ปล่อยวางแบบไม่มีเหตุไม่มีผล ปล่อยวางแบบธรรมชาติ

คูติเวลาลมพัดมา พายุเกิดขึ้นมา เดี่ยวพายุก็ดับไปเป็นธรรมดา สิ่งธรรมดาเนะ เวลาเราเกิดฝนตกฟ้าคะนองมันก็เป็นธรรมดา มันเป็นธรรมดาแล้วใครได้ผลล่ะ? แต่ถ้าหัวใจนะมันเก็บข้อมูลของมัน เวลาทุกข์ขึ้นมามันก็เก็บความทุกข์ของมัน เวลาสุขขึ้นมามันก็เก็บความสุขของมัน ความสุขมันชั่วคราว แต่ความทุกข์มันเจ็บปวดเจ็บแสบแทงใจมาก ความทุกข์ เห็นไหม ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว

คูติเขาทำการกระทำใด นี่เขาจะเอาชนะเวรกรรมไม่ได้หรอก เวรกรรมนะ ทำดีต้องได้ดี ทำชั่วต้องได้ชั่ว ทำความชั่วไว้ ทำความบาปอกุศลไว้ ทำลายคนอื่นไว้ แล้วบอกมันจะเป็นความดี มันเป็นไปไม่ได้หรอก เราทำคุณงามความดีของเรา เราเสียสละ ใครจะรู้หรือไม่รู้กับเรา เราพอใจของเรา ผู้ที่เสียสละทาน เราเป็นคนเสียสละออกไปจากใจของเรา ใจของเราคิด ใจของเราปรารถนามันถึงทำได้ พอทำออกไป สิ่งที่เป็นวัตถุที่สละออกไป เราเจ้องานออกไปใครเป็นคนได้ล่ะ? เพราะใจเป็นผู้เสียสละใช่ไหม?

นี่เราปรารถนามาวัดมาวา เวลาเราคิดขึ้นมาใครเป็นคนคิด นี่ร่างกายนะ ถ้าจิตมันออกไปแล้วเหมือนซากศพ คนตายแล้วนอนอยู่ในโลงมันไปไหนไม่ได้หรอก แต่คนจะไปไหนต้องมีความคิด ความคิด ความต้องการ ความปรารถนาคือเจตนา เจตนามันคิดขึ้นมา เห็นไหม พอมันคิดขึ้นมามันก็มีการชวนขวย นี่คิดขึ้นมาแล้วมีการกระทำ

ความคิดของเรา เจตนาของเรา ศรัทธาของเราทำให้ร่างกายของเรามาได้ บังคับให้มันมา ศรัทธาความเชื่อนี้บังคับให้มา มาแล้วได้ฟังธรรม เห็นไหม มาแล้วได้ค้นคว้าด้วยตัวเอง นี่คุณเวลาพระธุดงค์เราเข้าป่าเข้าเขา เข้าไปทำไม? สัตว์มันอยู่ในป่านะ ถ้าการอยู่ในป่านี้เป็นคนวิเศษนะ สัตว์ป่ามันเป็นพระอรหันต์หมดแล้ว มันเกิดในป่า มันใช้ชีวิตในป่า แล้วมันก็ตายอยู่ในป่า มันก็เป็นสัตว์เครื่องงานที่มันไม่มีปัญญารับผิดชอบมันเอง

แต่พระของเรา เห็นไหม ธุดงค์วัตรเข้าป่าไปเพื่ออะไร? นี่ถ้าเราลุดกลีกันอยู่ในสังคมนั้นจะนอนใจ มันจะไม่มีความช่วยเหลือตัวมันเอง เวลาเข้าป่าไปเราต้องช่วยเราเองนะ หายใจก็ต้องหายใจเอง บิณฑบาตเพื่อเลี้ยงชีพก็ต้องทำของเราเอง นี่อาศัยชาวป่าชาวเขา เขามีของเขาตามธรรมชาติของเขา มันต้องชวนขวยเพื่อตัวเอง เราเข้าป่าเข้าเขาไปเพื่ออะไร? เพื่อให้เห็นความหวาดกลัว ให้เห็นเวลาเราช่วยเหลือตัวเองไม่มีที่พึ่งสิ่งใดๆ เลย

เราเข้าป่าไปไม่มีใครเป็นที่พึ่งนะ พึ่งใครไม่ได้เลย เวลาพรานป่าเขาเข้าป่าไป เขาไปล่าสัตว์เขามีอาวุธของเขา เราเข้าป่าไปเรามีศีลเป็นอาวุธ มีศีลมีปัญญาเราเป็นอาวุธนะ สัตว์ป่านี้เสียมันจะมาคาบไปกิน มันก็ต้องกินเป็นธรรมชาติของมัน เวลาช่างทั้งโขลง ถ้ามันเจอคนแปลกหน้ามันเจอสิ่งที่ผิดปกติมันไล่เหยียบไล่กระทืบก็มี แล้วเราจะเอาอะไรไปคุ้มครองเรา เพราะเราไม่มีอาวุธ เราไม่มีสิ่งใดๆ เลย

นี่มันเปิดกิเลสในหัวใจของเราไง ถ้ามันมีเวรกรรมต่อกัน ก็ให้เวรกรรมนั้นมันสนองผลไป ถ้าไม่มีเวรกรรมต่อกัน มันทำกันไม่ได้หรอก มันทำกับเราไม่ได้ แล้วเราเข้าไป เราเข้าป่าไปเพื่ออะไร? เราเข้าป่ามันไม่ใช่สัตว์ป่านะ สัตว์ป่ามันอยู่ในป่าของมัน มันเป็นคนวิเศษ แต่เราเป็นมนุษย์ เป็นภิกษุ เป็นผู้เห็นภัยในวัฏสงสาร วัฏสงสารมัน โคนกิเลสครอบงำอยู่ กิเลสที่มันมีค้นหาความทะยานอยาก มีความคือคิงของมันครอบงำอยู่

ถ้ามันอยู่ในสังคม อยู่ในหมู่คณะ นี่มันอวดเก่งของมัน มันอยู่ในใจมันว่ามันทำได้หมดแหละ แต่เวลาไปอยู่ในป่านะ มันอยู่คนเดียวมันวิตกกังวลไปหมด เห็นไหม นี่สิ่งที่วิตกกังวล สิ่ง

ที่กลัวมันเป็นเรื่องของกิเลส เราเข้าไปไปเหมือนกับเราเป็นโรค ถ้าเราไม่รู้จักรู้ว่าเราเป็นโรคสิ่งใด เราจะไม่รู้หรือกว่าเป็นโรคมันจะทุกข์ร้อนขนาดไหน แต่ถ้าเราเป็นโรคเป็นภัยขึ้นมา เราจะรู้ว่าเราทุกข์ร้อนใช้ไหม?

นี่ก็เหมือนกัน เวลาเราอยู่ในสังคม เราว่าเราเป็นคนเก่งไปหมดแหละ เราไม่เห็นสิ่งใดเป็นภัยเลย เวลาเราแยกไปอยู่คนเดียว เห็นไหม ความกลัวก็เป็นภัย ความวิตกกังวลก็เป็นภัย สิ่งต่างๆ เป็นภัยหมดแหละ ความว่าหวั่นเป็นภัย สิ่งที่มีมันแสดงตัวออกมา เราได้เห็นว่าเป็นโรคใจ โรคกิเลส โรคกิเลสในหัวใจของเรา เราต้องแก้ไขอย่างไร? อยู่ในป่าในเขา เราไปเพื่อรื้อค้นหาตัวเองนะ

นี่ถ้าเราเข้าโรงพยาบาล เห็นไหม เราก็ไปรักษาเราเพื่อให้หายจากโรคภัยไข้เจ็บ เราเข้าไปเข้าเขา ชุตงควัตรมันจะไปรักษาเรื่องกิเลส รักษาเรื่องหัวใจ รักษาสิ่งที่เวียนเกิดเวียนตายใจ จิตนี้ จะเวียนเกิดเวียนตายไปไม่มีที่สิ้นสุดถ้าไม่มีการรักษามัน แล้วจิตมันมหัศจรรย์ด้วย เวลาเราตายจากมนุษย์จิตออกจากร่างไป แล้วจิตมันตายไหม? ถ้าจิตมันตาย เทวดา อินทร์ พรหม มีได้อย่างไร?

สิ่งที่เราเกิดเป็นมนุษย์ นี่ว่ามนุษย์เกิดแล้วตายแล้วสูญ ไม่เกิดไม่ตายอีก แล้วทำไมถ้ามันเกิดมันเป็นหนึ่งเดียว มันไม่มีการเพิ่ม ไม่มีการลดลง ทำไมมนุษย์มันเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ละ? มนุษย์เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ เลย เพราะจิตมันหมุน มันเวียนตายเวียนเกิด จิตมหัศจรรย์อย่างนี้ไง มหัศจรรย์ว่า มันไม่เคยตาย พอไม่เคยตาย นี่การทำบุญกุศลมันเป็นการสร้างคุณงามความดี

ทำไมคนเราเกิดมาจริตนิสัยไม่เหมือนกัน ความรู้ความเห็นไม่เหมือนกัน ปฏิภาณไหวพริบไม่เหมือนกัน เห็นไหม เพราะอยู่ที่การกระทำนี้แหละ การกระทำ นี่ใครทำได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว การทำเสียสละมันตัดแปลง มันเปลี่ยนข้อมูลนะ ถ้าเรามีจิตสำนึกมันจะเปลี่ยนความคิด ความรู้สึก ถ้าเปลี่ยนความคิด ความรู้สึก นี่ความรู้สึกเราก็คือการศึกษา เราเกิดจากการทำวิจัย แต่ถ้าเรานั่งสมาธิภาวนาเราอ่อนเข้ามา มันสำนึกตนไง สำนึกเรื่องใจ สำนึกเรื่องความสุขความทุกข์ สำนึกว่าสิ่งนี้เราจะพึงใครได้

โลกนี้นะมันพึ่งพาอาศัยกันชั่วคราว ชั่วคราวจริงๆ มันเป็นปัจจัย เป็นเครื่องอาศัย แต่คุณงามความดีของเรา จิตของเรา เห็นไหม นี่โลกต้องอยู่กันด้วยสังคัม มนุษย์เป็นสัตว์สังคัม แต่เวลา

เราชุดงควัตรเราไปคนเดียว เราไปคนเดียวไปเพื่ออะไร? นี่ไปนะ เวลาพระชุดงศ์ในธรรมบอก
“เหมือนนอแรด”

โลกนี้ะสัตว์มีเขามันมีคู่ตลอด มันมีคู่นี้มันไม่ขัง แต่แรดมันมีคนเดียว เวลาไปด้วยตัว
คนเดียว เห็นไหม นี่พรหมจรรย์ เวลาพรหมจรรย์นะปฏิบัติเพื่อใคร? ปฏิบัติเพื่อใจของเรา ปฏิบัติ
ไม่ใช่เป็นครูบาอาจารย์ของใคร ไม่ใช่ปฏิบัติเพื่อจะแก้ความสงสัยของใคร ถ้ายังคิดอย่างนั้น
นะมันไม่เข้ามาถึงใจ ถ้าเราเข้าถึงใจ ปฏิบัติเพื่อเรา ปฏิบัติเพื่อใจ

การชนะข้าศึกเป็นหมื่นเป็นแสน สร้างเวรสร้างกรรม การชนะตนคนเดียวสำคัญที่สุด
แล้วถ้าชนะตนคนเดียวนะ เราชนะเราคนเดียวนี้แหละเราชนะทั้งจักรวาลเลย เพราะในจักรวาลนี้
จิตมันไปเกิด จิตมันสกปรก จิตมันทุกข์ จิตมันยาก จิตมันไปเกิด ถ้าจิตดวงนี้มันสะอาดนะ ใจ
ดวงหนึ่ง จากใจดวงหนึ่งให้กับใจดวงต่อๆ ไป ถ้าใจดวงนี้มันสกปรกอยู่ จิตดวงนี้มันก็เกิด
เหมือนเขา คือมันมีค่าเสมอกัน มันจะสอนใครไม่ได้หรอก

ถ้าจิตดวงนี้ชนะตนคนเดียวนี้สำคัญที่สุด เพราะมันชนะใจดวงนี้แล้ว ใจทุกๆ ดวง
เหมือนกันหมด อวิชาเหมือนกัน ทุกข์เหมือนกัน ทุกข์ร้อนเหมือนกัน ว่ามีความสุขๆ อย่างมาพูด
เป็นไปไม่ได้หรอก มันเป็นไปตามเวรตามกรรม คนเราเกิดมาชาติหนึ่งมันต้องมีเวรมีกรรมเป็น
ธรรมชาติของมัน ไม่มีหรือกชีวิตจะราบรื่นทั้งหมด ชีวิตนี้มันมีอุปสรรคของมันในชีวิตตลอดไป
เพราะเวรกรรม เห็นไหม คนทำดีทั้งหมดไม่มี คนทำชั่วทั้งหมดไม่มี

ในมนุษย์คนหนึ่ง ในจิตดวงหนึ่ง จะมีความดีความชั่วอยู่ในจิตดวงนั้น แล้วจิตดวงนั้น
ขณะที่มันไปเสวยกรรมอย่างนั้น เสวยกรรมอย่างนั้นเพราะเราทำของเรา มา อย่างน้อยเนื้อต่ำใจ
สิ่งใดที่มันเกิดขึ้นมาเพราะการกระทำของเราทั้งนั้น เราต้องแก้ไข เห็นไหม องค์สมเด็จพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้าสอนให้อยู่กับปัจจุบัน ถ้าในปัจจุบันนี้จิตใจเราเข้มแข็ง จิตใจเรามีจุดยืน จิตใจ
เรามีความมั่นคง สิ่งใดๆ นี่ปัญหามีไว้ให้แก้ละ ระยะทางพิสูจน์ม้า กาลเวลาพิสูจน์คน

คนเรานี้ถ้าพิสูจน์คน เห็นไหม ถ้าจิตมันมั่นคงอยู่แล้วนะไม่มีกาลเวลา กาลเวลา ๑ วัน
๒๔ ชั่วโมงของเรา เทวดานี้ ๑ วันของเขาเท่ากับ ๑๐๐ ปีของเรา เวลาแต่ละภพแต่ละชาติก็ไม่
เหมือนกัน แล้วจิตนี้ ๑ ชีวิต ๑ ชีวิตจิตใจมันจะโลเล จิตใจมันจะไปตามโลกขนาดไหน? แต่ถ้า
เราทำลายของเรา ไม่มีกาลเวลาไป มันอยู่ในปัจจุบันตลอด พระอรหันต์อยู่กับปัจจุบันตลอด ไม่มี
อดีต-อนาคต ราตรีเดียว

คำว่าราตรีเดียว คือพระอรหันต์ไม่นอน ไม่ใช่ ราตรีเดียวคือไม่มีวันจันทร์ วันอังคาร วันพุธ วันคือวัน วันเสาร์ วันอาทิตย์ วันจันทร์ วันอังคาร ๓๖๕ วันนี้เป็นสมมุติ เป็นการนับ เป็นตัวเลข แต่ถ้าจิตมันเป็นปกตินะ ก็วัน ก็เดือน ก็ปี มันก็คงที่ จิตมันคงที่ภายใน แต่ร่างกายเสื่อมสภาพไปเป็นธรรมดา

ร่างกาย เห็นไหม นี่สิ่งที่เป็นวัตถุมันเสื่อมสภาพไปเป็นธรรมดา แต่หัวใจไม่เสื่อม แต่ถ้าเป็นปัจจุบันหัวใจมันหมุนไป ร่างกายเสื่อมไปเป็นธรรมดา จิตใจก็เสื่อมไปเป็นธรรมดา จิตใจเปลี่ยนแปลงไปเป็นธรรมดา เพราะอะไร? เพราะมันเป็นอนิจจัง

“สิ่งใดเป็นอนิจจังสิ่งนั้นเป็นทุกข์ สิ่งใดเป็นทุกข์สิ่งนั้นเป็นอนัตตา”

สัพเพ ธัมมา อนัตตา สภาวะธรรมเป็นอนัตตา สิ่งที่มีคุณค่า สิ่งที่มีการค้นคว้าคือร่างกาย และจิตใจนี้ เราค้นคว้าเราวิจัยมันได้ ถ้าเราค้นคว้าเราวิจัยมันแล้วมันจะทิ้งมันมาทั้งหมด มันจะเป็นอิสรภาพของมัน เห็นไหม

“สิ่งใดเป็นอนิจจังสิ่งนั้นเป็นทุกข์ สิ่งใดเป็นทุกข์สิ่งนั้นเป็นอนัตตา”

สิ่งที่เป็นอนัตตาเป็นสภาวะธรรม แล้วมันไม่มีใครรู้ มันไม่มีใครเห็น ไม่มีใครเข้าใจ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามาตรัสรู้ธรรมอันนี้ขึ้นมาจากมรรคญาณในหัวใจ นี่มรรคญาณในหัวใจ เห็นไหม นี่ธรรมจักรเคลื่อนแล้ว จักรนี้จะเคลื่อนกลับอีกไม่ได้ในใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แต่ของเรานี้มันจักรสมมุติ มันเป็นกงจักร มันไม่ใช่ธรรมจักร

กงจักรเพราะมันคิดทำลายตัวเอง คิดนะว่าอยากทำดี พอทำดีก็วิตก วิจารณ์ ก็เลยเอาความดีมาเหยียบตัวอีก เห็นไหม มันเป็นกงจักรหมดเลย แต่ถ้าเราใช้ปัญญาของเรา เราค้นคว้าของเรา นี้เอาชนะตนเองให้ได้ ถ้าชนะตนเองได้นี่ธรรมจักรมันเกิด คือปัญญามันเกิด ถ้าปัญญามันเกิดขึ้นมา มันทำลายขึ้นมา เห็นไหม สัพเพ ธัมมา อนัตตา สิ่งใดเป็นอนิจจังสิ่งนั้นเป็นทุกข์ สิ่งใดเป็นทุกข์สิ่งนั้นเป็นอนัตตา

สภาวะที่เป็นอนัตตาเป็นสภาวะธรรม สภาวะธรรมที่เราเข้าใจ ที่เราเห็น เห็นสภาวะธรรมตามความเป็นจริง ตามความเป็นจริง ต่างอันต่างจริงมันจะอยู่ได้อย่างไร? จิตก็เป็นจิต ทุกข์ก็เป็นทุกข์ กายก็เป็นกาย มันแยกออกจากกันตามความเป็นจริง ต่างอันต่างจริง แต่ตอนนี้มันไม่จริง มันไม่จริงเพราะอะไร? เพราะธรรมะมันจริง แต่ใจเราไม่จริง พอใจเราไม่จริง มันปลอมมันก็

เกาะของปลอมๆ ไปตลอด เกาะร่างกายยึดไปหมด ยึดพ่อ ยึดแม่ ยึดๆ ยึดทุกอย่างเลย แต่ถ้าจะความจริง มันเห็นเป็นสัจจะความจริง

นี่มันเป็นผลของวิภูฏะ เรามีบุญมีกรรมต่อกัน เราถึงมาเกิดเป็นญาติ เป็นพี่ เป็นน้อง เป็นลูกศิษย์ลูกหา ครูบาอาจารย์กัน นี่มันมีกรรมต่อกัน เห็นไหม สิ่งที่เป็นกรรมมันเป็นผลของวิภูฏะ นี่เราเกิดมาแล้วมันเป็นพาหะ เป็นสิ่งเครื่องดำเนิน คูสิมวัตน์เอารถยนต์มา นี่ก็เหมือนกัน เอานุญกุศล เอาสภาวะธรรม นี่ทำลายมัน เข้าไปถึงสัจจะความจริง

ต่างอันต่างจริง มันจริงๆ นะ จริงอย่างนี้ เห็นไหม นี่สิ่งนี้ทำดีได้ดี ดีจากข้างนอก ดีจากข้างใน ดีของโลกเขา ดีการเสียดสะของเขา ดีแบบอามิส ดีของเรา ดีคือการเอาชนะตน ชนะตน ด้วยศีล สมาธิ ปัญญา ไม่มีสิ่งใดชนะตนได้ ไม่มี ถ้ามีสิ่งใดชนะตนได้ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอนแล้ว สิ่งที่ชนะตนได้คือศีล สมาธิ ปัญญา

สติ สมาธิ ปัญญาของเรา เอาชนะตนของเรา เอาปัญญาชำระของเรา แล้วความสุขที่วิมุตติสุขโลกนี้ไม่มี ไม่มีหรอก สิ่งในโลกนี้เขามีเงินมีทอง เขาหาความสุขกันได้ หากความสุขได้นี้มันเป็นเรื่องของอามิส เห็นไหม อามิส อบาย สิ่งนี้เป็นอบายกัน แต่ของเรานี้มันหาจากของเรา หากจากไม่เป็นอามิส หากจากสัจจะความจริง หากจากสัจธรรม นี่ทำดีจากภายในใจ

งานข้างนอกนะอบายเหงื่อต่างน้ำ งานข้างในของเราเนมันมีความสงบของมัน แต่เวลาเดินจงกรม นั่งสมาธิภาวนา มันก็อบายเหงื่อต่างน้ำเหมือนกัน อบายเหงื่อต่างน้ำแต่เรื่องของวัตถุ อบายเหงื่อต่างน้ำแต่เรื่องสภาวะของร่างกาย แต่หัวใจมันไม่อบายเหงื่อต่างน้ำ มันจะเป็นงานภายใน มันจะเป็นปัญญาของมัน มันจะละเอียดเข้าไปเป็นขั้นเป็นตอนเข้าไป ถึงที่สุด เห็นไหม นี่ทำดีจากข้างใน

ทำดีจากข้างนอก นี่เขาว่าพระไม่ทำอะไรเลย พระเอาเปรียบสังคม ไม่รู้เลยว่างานของพระ งานเอาชนะตนเองยากที่สุด แล้วถ้าทำได้แล้ว เห็นไหม นี่จากใจดวงหนึ่งให้ใจดวงหนึ่ง วิธีการ ประสพการณ์ สิ่งต่างๆ ที่เกิดจากใจดวงนี้มันออกมาเผยแผ่ ใจดวงนี้มันทอดสะพานให้เราก้าวเดินเลย แล้วเราจะก้าวเดินไหม? ก้าวเดินไปไหน? ก้าวเดินเข้าไปในธรรม ก้าวเดินเข้าไปในหัวใจของเรา ก้าวเดินเข้าไปสู่สัจจะความจริงของเรา

สิ่งนี้เป็นความดีภายใน ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว ทำดีจากภายใน ทำดีเป็นสัมมาทิฏฐิ มันก็ได้ผลเป็นสัมมาทิฏฐิ ถ้าทำดีเป็นมิจฉาทิฏฐิ เห็นใหม่ นี่ทำดีภายใน ดีในมันยังมีธรรม-อธรรมนะ มันมีมนต์ดำ มนต์ขาว ถ้ามนต์ขาวก็นี่สังฆกรรม อริยสัจ ถ้ามนต์ดำก็เป็นไสยศาสตร์ เป็นสิ่งต่างๆ ออกไป ทำดีก็ต้องมาแยกแยะอีก เป็นมิจฉาหรือเป็นสัมมา นี่ดีนอก ดีใน ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่วจริงๆ

นี่เวรกรรมมีจริง เราเกิดมามีสังขะ เราเกิดมามีบุญกุศล เราถึงเชื่อธรรมะ เพราะเชื่อธรรมะเป็นนามธรรม เป็นสิ่งที่สัมผัสด้วยใจ แล้วถ้าไม่มีจุดยืนเราก็โดนหลอก เห็นใหม่ นี่สิ่งที่เป็นอธรรม สิ่งที่เป็นมิจฉาทิฏฐิเขาก็หลอกกันไป ว่ากันไป นี่เราก็เชื่อไปเพราะอะไร? เพราะมันเป็นสมมุติ มันเป็นการคาดการณืได้ เป็นตรรกะ เป็นปรัชญาที่เข้าใจได้

ถ้าเป็นธรรม เป็นอริยสัจจะ อริยสัจจะไม่มีใครรู้ ถ้ารู้จริงเห็นจริง มันจะกราบกัน มันจะซึ้งกัน เพราะอะไร? นี่สิ่งนี้จากใจดวงหนึ่งให้ใจดวงหนึ่ง จากใจที่สูงกว่าจิตใจที่ต่ำกว่าขึ้นมา เป็นชั้นเป็นตอนขึ้นมา แล้วถ้ามันไม่มีจริงทำไมมันเอตัมมังคลมุตตมังล่ะ? มันเป็นมงคลไง นี่ธัมมสากัจฉา เอตัมมังคลมุตตมัง เห็นใหม่ พุคคฺยได้ สัมผัสได้ สัมผัสด้วยความจริง

ความจริงกับความจริงเข้ากัน ความเป็นธรรมกับธรรมก็เข้ากัน ทำดีจากภายใน ทำดีจากภายนอก เราตั้งใจของเรา แล้วจะเป็นประโยชน์กับเรา เอวัง